

## X. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΡΕΣΣΕΝ

## ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

## Ἑσπέρα ἐβδόμη.

Πλησίον τῆς παραλίας εὐρίσκεται δάσος κατάφυτον ὑπὸ πλατάνων καὶ δρυῶν, δροσερὸν καὶ μυροβόλον. Τὴν ἀνοιξὶν ἀμέτρηται ἀηδόνες πληροῦσι μελωδίας τὴν ἀτμοσφαῖράν του, καὶ συμφωνοῦν θαυμασίως μετὰ τὸν φλοῖσθον τῶν εἰς τὴν ἀκτὴν θραυομένων κυμάτων. Δρόμος ἀμαξητὸς διατρέχει κατὰ μῆκος τὴν ἀκτὴν, πολλὰ δὲ ἀμαξὶ διέρχονται κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐκεῖθεν· μὴ νομίσης ὅμως ὅτι τὸ βλέμμα μου τὰς παρακολουθεῖ! ὦ! εἶνε ἄλλου ἐστραμμένον.

Ὅλιγον ἀπωτέρω τῆς παραλίας, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ δάσους, ὑπάρχει μυθικὸν μνημεῖον, περικαλυπτόμενον ἀπὸ ἀγρίας αἵμασις, χαμοκεράσων, καὶ παντοίας ἄλλης φυτείας· εἶνε ἡ ποίησις ἐνηγκαλισμένη τὴν φύσιν· ἂν ἤξευρες ὅμως πόσον διαφόρους σκέψεις προκαλεῖ τὸ μνημεῖον τοῦτο εἰς τοὺς διαβάτας!

Ἀκουσον λοιπὸν· θὰ σοὶ διηγηθῶ ὅ,τι ἤκουσα ἐκεῖ τὴν παρελθούσαν ἑσπέραν καὶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Κατ' ἀρχὰς ἀφίχθησαν ἐφ' ἀμαξῆς δύο πλούσιοι ἐγγύριοι ἔμποροι.

— Αἰ, γὰρ κύττα, βρὲ ἀδελφέ, τί λαμπρὰ δένδρα! ἤρχισεν ὁ εἰς.

— Πραγματικῶς νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει καύσιμος ὕλη καταλληλοτέρα πρὸς κερδοσκοπίαν· καὶ μάλιστα ἂν συλλογισθῇ κανεὶς πόσον δριμύς θὰ ᾔηνε ἐφέτος ὁ χειμὼν.

Τίποτε περισσότερον· καθεὶς ἐμαζεύθη εἰς τὴν γωνίαν του καὶ τὸ ταξιδίδιον ἐξηκολούθησεν.

— Α, μὰ τί κατηραμένος δρόμος! ἐφώναξε μετ' ὀλίγον ἄλλος τις ταξιδιδιώτης, ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴν ζέστην!

— Εἶνε αὐτὰ τὰ δένδρα, σύντροφε, τοῦ ἀπῆντησεν ὁ γείτων του, ποῦ δὲν ἀφίνουν νὰ φυσῇ μίαν στιγμὴν· ἂν δὲν εἴχαμε καὶ τὴν θάλασσαν, τότε πεία...

Αὐτὰ εἶπον καὶ αὐτοὶ καὶ ἀντιπαρήλθον.

Ἐπίσης διῆλθεν ἐκεῖθεν καὶ ἡ ταχυδρομικὴ ἀμαξία· ὅλοι οἱ ἐπιβάται σχεδὸν ἐκοιμῶντο, ἐν ᾧ διήρχοντο τὸ ὠραιότερον μέρος τοῦ δρόμου.

Ὁ ἀμαξηλάτης νυσταλέος καὶ αὐτὸς ἐφύσησε τὸ κέρας του· ἀλλ' αἶφνης ἐξεπλάγη.

— Διάβολε! ἀνέκραξε, τί ὠραίαν ἡχὴν ἔχει αὐτὸ τὸ μέρος· στοιχηματίζω ὅτι τρεῖς ὁδηγοὶ ὁμοῦ φυσῶντες τὰ κέρατα δὲν θὰ κατάρθουν νὰ παραγάγουν τέτοιον ἦχον! Καὶ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν παρατήρησίν του ταύτην ἐξηκολούθει νὰ διευθύνῃ τοὺς ἵππους του.

Ἀκόμη δὲν εἶχε φύγει ἡ ἀμαξία καὶ δύο νέοι ἵππεῖς ἐφάνησαν τριποδίζοντες εἰς τὸ

ἄκρον τῆς ὁδοῦ. Σὲ βεβαιῶ ὅτι ἡμὴν κατενθουσιασμένη βλέπουσα τὴν ζωηρότητα καὶ τὸ σφοῖγος τῶν δύο νεανίσκων· φειδροὶ παρετήρουν τὴν περίξ μαγικὴν τοποθεσίαν· αἶφνης ὁ εἰς τούτων, παρατηρήσας τὸ μνημεῖον καὶ τὴν πρὸ αὐτοῦ σκοτεινὴν δενδροστοιχείαν,

— Ἰούλιε, ἀνεφώνησεν· γὰρ φαντάσου με πρὸς στιγμὴν περιπατοῦντα μετὰ τὴν Εὐρυδίκην μου κάτωθεν τοῦ σκιεροῦ ἐκείνου ἄλσους, εἰ! τί λέγεις;

Προφανῶς ὁ ἄλλος καθε ἄλλο ἐσκέπτετο παρὰ τὴν Εὐρυδίκην του, διότι μόλις τοῦ ἔνευσε διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ ἐπετάχυνε τὸν δρόμον τοῦ ἵππου του.

Τὰ ἄνθη τῶν δένδρων ἀνέδιδον μεθυστικὴν εὐωδίαν, ἀνεμὸς δὲν ἐφύσα· ἀσθενὴς τις μόνον αὖρα ἤρχετο ἐκ μέρους τῆς θαλάσσης, ἥτις ὅμως ἦτο τόσον ἡρεμὸς, ὥστε θὰ ἐνόμιζες ὅτι ἀπετέλει συνέχειαν τοῦ στερεώματος, τὸ ὁποῖον ἐκαμπυλοῦτο ἐπὶ τῆς ἐρήμου ἐκείνης τοποθεσίας.

Αἶφνης ἀμαξία συρομένη ὑπὸ τεσσάρων ἵππων ἐφάνη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ· ἐντὸς αὐτῆς ἐκάθηντο ἑξ· οἱ τέσσαρες ἐκοιμῶντο, ὁ πέμπτος ἐκαμάρωνε τὴν νέαν του ἐνδυμασίαν, ὁ δὲ ἔκτος, παρατηρήσας τὸ μνημεῖον, ἐκυψε καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην:

— Γὰρ πές μου, τῷ φωνάζει, εἶνε τίποτε ἀξιοσημείωτον ἐδῶ;

— Χμ! ὄχι καὶ τόσον· βλέπεις αὐταῖς ἐδῶ τῆς πέτραις; τῷ εἶπε δεικνύων τὸ μνημεῖον, κάποιος φαίνεται ἤθελε νὰ κτίσῃ καὶ τὸ ἄφησε στὴ μέσῃ· τὸ σπουδαῖον ὅμως εἶνε αὐτὰ τὰ δένδρα ποῦ βλέπεις!

— Μπὰ; καὶ πῶς...

— Νὰ! τὸν χειμῶνα ποῦ τὸ χιόνι κάνει ἕνα μεγάλο σινδόνι σ' ὅλην αὐτὴν τὴν μεριά, καὶ ὅταν δὲν βλέπω ἀπὸ πολλὰς αἰτίας καλὰ - καλὰ, τὴν μύτη μου, αὐτὰ τὰ δένδρα μοῦ δεῖχνουν τὸν δρόμον μου· εἰ δὲ μὴ θὰ ἐπεφτα χωρὶς ἄλλο με ὅλο τὸ ἀμαξί στὴ θάλασσαν!

Καὶ ὑπερήφανος διὰ τὴν πληροφορίαν, τὴν ὁποίαν τόσον εὐγλώττως ἔδωκε, μετετόπισε τὴν καπνοσύριγγά του καὶ ἐμάστισε τοὺς ἵππους.

Ἦδη ἐφθασε καὶ ἕνας ζωγράφος· λάμψις ζωηρὰ ἐφάνη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του μόλις ἀντελήφθη τῆς ὠραίας τοποθεσίας· ἔτριψεν ἐξ εὐχαριστήσεως τὰς χεῖρας καὶ ἤρχισε νὰ σφυρίζῃ.

Αἱ ἀηδόνες, ἡ μία δυνατώτερον τῆς ἄλλης, ἐξηκολούθουν τὸ ἄσμα των.

— Σκασμὸς λοιπὸν, διαβολόπουλα! ἀνέκραξε στενοχωρηθεὶς, δὲν θὰ μὲ ἀφήσετε εἰς ἡσυχίαν! Καὶ ἀμέσως ἐξήγαγε τοὺς χρωστήρας του καὶ ἤρχισε νὰ ζωγραφίζῃ. «Κυανοῦν, ἐρυθρόν, ὑποκίτρινον!» ἐψιθύριζε, «Θεέ μου τί μαγευτικὴ εἰκὼν θὰ γίνῃ». Ἐπὶ τέλους, κόρη τις πτωχὴ καὶ ὠραία ὡς χερουβεὶμ, ἐφάνη ἐπὶ τοῦ μονοπατίου. Ἐπλησίασε τὸ μνημεῖον καὶ ἐκαθέσθη κατὰ κοπος ἐπὶ μιᾷ τῶν βαθμίδων τοῦ ἀφ' οὗ ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ τὸ φορτίον της· τὸ μελαγχολικὸν καὶ γλυκύ της βλέμμα ἐστράφη πρῶτον πρὸς τὸ δάσος καὶ εἶτα εἰς τὴν θάλασσαν,

λάμψιν δ' ἐξέπεμψεν ὅταν τὸ ἀνῆγειρεν εἰς τὸ στερέωμα ἵνα προσευχηθῇ.

Βεβαίως ἡ δυστυχὴς ἡγνόει τὸ αἶσθημα, ὅπερ τῆς ἐπροξένει ρίγος καθ' ὅλα τὰ μέλη. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι βεβαία ὅτι μετὰ ἔτη θὰ ἐνθυμῆται καὶ θὰ ἀναπαριστᾷ ἐν τῇ φαντασίᾳ τῆς μαγευτικωτέραν τὴν εἰκόνα τῆς τοποθεσίας ἐκείνης, παρὰ ὅσον θὰ κατορθώσῃ τοῦτο ὁ ζωγράφος ἐκεῖνος, ὅστις τὴν ἀπετύπωσε διὰ τῶν χρωμάτων του. Μοῦ ἠῤῃσθε τὴν συμπάθειαν καὶ διὰ τοῦτο αἱ ἀκτίνες μου τὴν ἠκολούθησαν θαπεύουσαι τὴν ὠραίαν κατατομὴν της, μέχρις ὅτου ἡ ροδόχρους πρωία, ζηλοτυποῦσα, μοῦ ἀφῆρπασε τὸ εἶδωλόν μου.

X.

## ΤΕΡΨΙΣ

Γίνεται γνωστὸν ὅτι ἡ «Τέρψις», ἥς ἡ ἐκδοσις, ἐνεκα τῆς αἰφνιδίας καὶ ἐπ' ἀόριστον ἀναχωρήσεως τοῦ διαχειριστοῦ αὐτῆς Γεωργίου Σταυριανοῦ, εἶχε διακοπῇ, συνεχωνεύθη νῦν μετὰ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ἐν οἷς θὰ δημοσιευθῶσι τὰ διὰ τὴν «Τέρψιν» προορισθέντα ἔργα, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τῆς

## ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

Οὕτω δέ, οἱ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καταβαλλόντες συνδρομηταὶ τῆς «Τέρψεως», ἀντὶ ταύτης θέλουσι λαμβάνῃ, ἐπὶ ἐν ὁλόκληρον ἔτος τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», ἅτινα θέλουσιν ἐπίσης ἀποσταλῇ καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς τῶν συνδρομητῶν τῆς «Τέρψεως». Πάντες δ' ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἀποδεχθῶσιν εὐχαρίστως τὴν ἀντικατάστασιν ταύτην, ἥτις θὰ παράσχῃ αὐτοῖς εἰκονογραφημένον περιοδικόν, δις τῆς ἐβδομάδος μάλιστα ἐκδιδόμενον, περιέχον πρὸς τὴν τῆς «Τέρψεως» ὕλην καὶ ἑτέραν ἐκλεκτὴν καὶ ἐπίσης εὐάρεστον.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ

Εἰς τὸ φύλλον τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς 25 Φεβρουαρίου, ἠῤῃσθημένον κατὰ 4 σελίδας, θέλομεν δημοσιεύσει τὸ μυθιστόρημα

## Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

Οἱ ἀναγνώσται τοῦ περιοδικοῦ «ἡ Τέρψις» οἱ παρακολουθήσαντες ἐν αὐτῷ τὸ τερπνὸν τοῦτο μυθιστόρημα, δὲν θέλουσιν οὕτω στερηθῇ ἀναγνώσματος διὰ τὰς περιπετείας τοῦ ὁποῖου τόσον μέγα ἡσθάνθησαν ἐνδιαφέρον, καὶ ὅπερ, εἰμεθα πεπεισμένοι, ὅτι δὲν θὰ εὐχαριστήσῃ ὀλίγον καὶ τοὺς τακτικούς ἀναγνώστας τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».